

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 106/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Heydukova 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jakub Mandelík, PhD., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V sp. zn. 4 Pv 338/18/1105 z 12. júla 2019 a vyrozumiením Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 KPt 507/19/1100-5 z 28. augusta 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], narodeného

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom ██████████, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 4 Pv 338/18/1105 z 12. júla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“) a vyrozumením Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 KPt 507/19/1100-5 z 28. augusta 2019 (ďalej aj „napadnuté podanie krajskej prokuratúry“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 14. augusta 2018 v čase približne o 12.10 h došlo v mestskej časti ██████████, ceste 1/2 triedy, pred rodinným domom č. ██████ k dopravnej nehode medzi motocyklom zn. Yamaha FZ 100 s evidenčným číslom vozidla ██████████, ktorý viedol sťažovateľ, a vľavo odbočujúcim osobným motorovým vozidlom zn. BMW radu 7 s evidenčným číslom vozidla ██████████ vodiča ██████████. Pri dopravnej nehode utrpel sťažovateľ mnohopočetné závažné poranenia, v dôsledku ktorých bol ústavne hospitalizovaný a musel sa podrobiť komplikovanej a bolestivej liečbe. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) ČVS: ORP-768/1-VYS-B5-2018 z 28. mája 2019 bolo trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zastavené, keďže skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Proti rozhodnutiu okresného riaditeľstva podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľa zamietla ako nedôvodnú. Následne sťažovateľ požiadaval návrhom z 30. júla 2019 Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), aby prešetrila procesný postup okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry. V nadväznosti na tento návrh sťažovateľa krajská prokuratúra prešetrila postup orgánov činných v trestnom konaní a vo vyrozumení č. k. 1 KPt 507/19/1100-5 z 28. augusta 2019 dospela k záveru, že údajne „... sa dozorový prokurátor riadne a podrobne vysporiadal s podstatnými námietkami uvedenými vo Vašej sťažnosti.“. Sťažovateľ nesúhlasil ani so závermi krajskej prokuratúry, a preto podal ústavnú sťažnosť.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti tvrdí, že mu nie je možné pričítať hlavnú zodpovednosť za vznik dopravnej nehody len preto, že sa v rozhodnom čase pohyboval vyššou rýchlosťou. Ani prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti sťažovateľom samo osebe neodôvodňovalo záver, že k vzniku dopravnej nehody došlo iba jeho zavinením. Vyššia rýchlosť motocykla nezbavovala druhého vodiča [REDACTED] odbočujúceho vľavo povinnosti dať prednosť v jazde sťažovateľovi.

4. Vo vzťahu k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ zdôrazňoval, že okresná prokuratúra a ani krajská prokuratúra podľa neho vôbec nereagovali na jeho námietky a nedali ani len stručnú odpoveď na jeho výhrady k zastaveniu trestného stíhania. Napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, resp. napadnuté podanie krajskej prokuratúry preto považuje za nepresvedčivé a arbitrárne. Sťažovateľ uvádza, že si je vedomý, že nemá nárok, aby sa viedlo trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, a trestnoprávny vzťah sa kreuje medzi páchatelom a štátom. Pokiaľ sa ale začalo trestné stíhanie, v ktorom má sťažovateľ postavenie subjektu trestného konania spolu s oprávneniami podľa Trestného poriadku, je jeho právom, aby sa podaným opravným prostriedkom riadne zaoberali príslušné orgány.

5. Vo vzťahu k porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ uviedol, že ak existujú pochybnosti o vinníkovi dopravnej nehody, má byť podaná obžaloba a len súdy rozhodnú o vine, resp. nevine obžalovanej osoby. Keďže okresná prokuratúra v konečnom dôsledku zastavila trestné konanie a znemožnila všeobecnému súdu, aby rozhodol vo veci, sťažovateľ sa domnieva, že napadnutým rozhodnutím bolo porušené aj jeho základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

6. Sťažovateľ uvádza, že napriek procesnej neprípustnosti opravného prostriedku podal návrh na generálnej prokuratúre na preskúmanie napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry. Vzhľadom na túto okolnosť zároveň požiadal ústavný súd, aby sa vysporiadal s prípustnosťou ním podanej ústavnej sťažnosti (a teda aj podmienkami ústavného prieskumu) proti rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní vydaným pred vznesením obvinenia za situácie, keď po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov

podľa Trestného poriadku nemá sťažovateľ ako poškodený k dispozícii už žiaden mimoriadny opravný prostriedok.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyrozmúnením Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 28.8.2019, č. 1 KPt 507/19/1100-5, porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 12.7.2019, č. k. 4 Pv 338/18/1105, porušené bolo.

3. Zrušuje vyrozmúnenie Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 28.8.2019, č. 1 KPt 507/19/ 1100-5.

4. Zrušuje uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 12.7.2019, č. k. 4 Pv 338/18/1105 a vec jej v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania vo výške 415,51 EUR, ktorú sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Okresná prokuratúra Bratislava V a Krajská prokuratúra Bratislava právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

16. Podľa § 157 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) kto inému z nedbanlivosti spôsobí ťažkú ujmu na zdraví, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 157 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

17. Podľa § 15 ods. 5 písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) vodič nesmie predchádzať, ak vodič pred ním idúceho vozidla dáva znamenie o zmene smeru jazdy vľavo a ak ho nemožno predísť vpravo podľa odseku 1, prípadne ak ho nemožno predísť v ďalšom voľnom jazdnom pruhu vyznačenom na vozovke v tom istom smere jazdy.

18. Podľa § 19 ods. 1 zákona o cestnej premávke pred odbočovaním a počas odbočovania je vodič povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodiča idúceho za ním. Vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť. Vodič vozidla idúceho za vozidlom, ktoré odbočuje, musí dbať na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou nesmie ohroziť vodiča odbočujúceho vozidla.

III.

Ústavnoprávne východiská a posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstatou námietok sťažovateľa bolo jeho tvrdenie, že okresná prokuratúra neodpovedala adekvátne na jeho otázky týkajúce sa trestnej zodpovednosti [REDAKOVANÉ], a tým mala porušiť jeho základné právo na inú právnu ochranu. Rovnako mala porušiť jeho základné právo na zákonného sudcu, pretože iba súd môže rozhodnúť o vine, resp. nevine obžalovanej osoby, ale v tomto prípade nemohol, lebo okresná prokuratúra v danej veci nepodala obžalobu.

20. Do obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06.), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom takejto právnej ochrany. Ústavný súd na tomto mieste zároveň pripomína, že štátny orgán nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

21. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery orgánu činného v trestnom konaní môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

22. Účelom základného práva priznaného podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zabezpečiť, aby ochranu v konaní pred súdom poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať, a aby túto ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný (m. m. II. ÚS 87/01).

III.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresnej prokuratúry

23. Okresná prokuratúra v napadnutom uznesení uviedla nasledujúce závery týkajúce sa predmetnej dopravnej nehody: *«Na základe vypracovanej analýzy priebehu dopravnej nehody medzi osobným motorovým vozidlom BMW 7451i ev. č. [REDAKOVANÉ] a motocyklom*

Yamaha FZS 1000 ev. č. [REDACTED] je možné konštatovať, že pri tejto konkrétnej dopravnej nehode sú týmito prvkami:

- z technického hľadiska nesprávna technika jazdy vodiča motocyklu (počiatočná rýchlosť jazdy motocyklu [v rozsahu $(84,2 \pm 102,9)$ km/h], ktorá bola vyššia, ako je maximálna dovolená rýchlosť jazdy v uvedenom úseku (50 km/h, pozn.), pričom v dôsledku vytvorenia kolíznej situácie vodičom vozidla BMW vodič motocyklu buď úmyselne „položil“ motocykel na vozovku, resp. vodič motocyklu v dôsledku prudkého brzdenia vzhľadom na rýchlosť jazdy motocyklu stratil stabilitu, v dôsledku čoho padol motocykel na vozovku, pričom šúchajúci sa motocykel narazil do vozidla BMW);

- z technického hľadiska nesprávna technika jazdy vodiča vozidla BMW (vodič vozidla BMW začal odbočovať doľava v čase, keď bolo vozidlo BMW predchádzané motocyklom, čím vozidlo BMW vytvorilo vodičovi motocyklu kolíznú situáciu vzhľadom na skutočnú rýchlosť jazdy motocyklu)...

Na základe analýzy vyššie uvedených dôkazov (najmä svedecké výpovede, znalecké posudky a odborná analýza, pozn.) a zohľadnení technického posúdenia príčin dopravnej nehody mám za to, že možné vyvodiť nasledovné závery:

- vodič [REDACTED] pred odbočením dal znamenie o zmene smeru jazdy,
- vozidlá idúce za vozidlom zn. BMW potom čo dalo znamenie o zmene smeru jazdy vľavo spomalili a potom aj zastavili, následne toto vozidlo začalo odbočovať,
- svedkovia zaregistrovali motocyklistu až po náraze do vozidla BMW,
- vodič - motocyklista [REDACTED] svedka [REDACTED], ktorý viedol vozidlo Audi najskôr predbehol, následne ho svedok [REDACTED] videl stáť pri stánku v blízkosti zastávky v [REDACTED], ktorý sa nachádza v blízkosti kaštieľa (miesta stretu), svedok [REDACTED] následne išiel za vozidlom značky BMW,
- keď bolo odbočujúce vozidlo BMW potom ako dalo smerovku, zastavilo a začalo odbočovať vľavo ku kaštieľu už v protismernom pruhu, tak bolo počuť silný zvuk motorky,
- podľa zvuku motorky, jej pred nehodou poslednej známej polohy popísanej svedkom [REDACTED] (pri novinovom stánku) a znalcom ustálenej skutočnej rýchlosti motocyklista [REDACTED] z uvedeného miesta do miesta stretu značne akceleroval,
- motocyklista [REDACTED] začal predbiehať kolónu motorových vozidiel, niektorých už stojacich za vľavo odbočujúcim motorovým vozidlom BMW,

- motocyklista pri zareagovaní na odbočujúce vozidlo BMW už na toto nedokázal adekvátne brzdením prípadne úhybným manévrom reagovať, práve pre jeho skutočnú rýchlosť,

- vozidlo BMW nevytvorilo vodičovi motocyklu z technického hľadiska prekážku náhlu, iba kolíznú situáciu vzhľadom na skutočnú rýchlosť jazdy motocyklu (značne vyššiu ako bola povolená).»

24. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti akcentuje čiastkové závery vykonaného dokazovania v predmetnom trestnom konaní iba vo vzťahu k nesprávnej technike jazdy vodiča BMW. Bez ohľadu na svoje vlastné pochybenia opakovane zdôrazňuje, že vodič [REDACTED] mal zákonnú povinnosť nezačínať odbočovací manéver v čase, keď už bol predchádzaný, a bol objektívne povinný sa presvedčiť a mal subjektívne možnosť zistiť, že ak začne vykonávať odbočovací manéver, poruší § 19 ods. 1 zákona o cestnej premávke. Vzhľadom na už citované zhrnutie dôkazov v napadnutom uznesení okresnej prokuratúry takéto zjednodušovanie v danom prípade nemôže obstať. Ústavný súd konštatuje, že záver okresnej prokuratúry o tom, že vo veci nebolo preukázateľné spáchanie trestného činu, celkom zjavne a jednoznačne vyplýva zo skutkového stavu uvedeného v odôvodnení napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry. Už uvedené citácie napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry poskytujú kontext, v ktorom vyznieva argumentácia sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti nepresvedčivo a účelovo. Z podrobne zdokumentovaného deja dopravnej nehody je totiž zrejmé, že hoci sa pochybení dopustili obaja účastníci dopravnej nehody, nebolo možné uzavrieť, že by v danom prípade bola splnená objektívna stránka skutkovej podstaty príslušného trestného činu [ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, pozn.].

25. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj ustálený názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní bude spĺňať očakávania a predstavy strany v konaní (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07, I. ÚS 253/2019).

26. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu ústavný súd v prvom rade podotýka, že prvým predpokladom naplnenia tohto základného práva je konanie na zákennom súde, teda na súde, ktorý je podľa zákona vecne a miestne príslušný rozhodovať v konkrétnej veci. Až po naplnení podmienky zákonného súdu možno hovoriť o základnom práve na zákonného sudcu. Ak preto v predmetnom trestnom konaní nedošla vec do štádia konania pred súdom, nemohlo byť ani porušené základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu. Ak by mala platiť argumentácia prezentovaná sťažovateľom, trestné konanie by vždy muselo dospieť do štádia konania pred súdom, čo je samozrejme v rozpore s relevantnými zákonnými ustanoveniami upravujúcimi zastavenie trestného konania v predsúdnom konaní. Ústavný súd zároveň konštatuje, že tak ako nemá poškodený v trestnom konaní nárok, aby sa viedlo trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, rovnako nemá nárok ani na to, aby prokurátor proti konkrétnej osobe vzniesol obžalobu.

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že okresná prokuratúra ústavne akceptovateľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu posúdila sťažnosť sťažovateľa a zrozumiteľne a jasne odôvodnila svoje závery, postupujúc pritom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, resp. Trestného zákona. Napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným

porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, ktorá by mala za následok porušenie v nich obsiahnutých základných práv sťažovateľa. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým podaním krajskej prokuratúry

29. Krajská prokuratúra v napadnutom podaní upovedomila sťažovateľa, že aktuálna právna úprava [§ 35 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)] neumožňuje domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní ani preskúmania zákonnosti postupu prokurátora vrátane postupu policajta v priebehu prípravného konania alebo skráteného vyšetrovania podľa Trestného poriadku. Krajská prokuratúra tiež poukázala na skutočnosť, že od 1. mája 2019 stratil platnosť a účinnosť príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 6/2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní. Z tohto dôvodu nebolo možné podanie sťažovateľa podľa tohto príkazu vybaviť aj napriek zneniu § 31 ods. 5 zákona o prokuratúre. Napriek tomu sa krajská prokuratúra v predmetnom podaní vyjadrila aj k samotným námietkam sťažovateľa s tým, že nezistila žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali prijatie akéhokoľvek opatrenia z jej strany.

30. Ústavný súd konštatuje, že vyjadrenie krajskej prokuratúry nad rámec konštatovania o neprípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku v sťažovateľovej procesnej situácii bolo nadbytočné a vo vzťahu k sťažovateľovi malo iba charakter nezáväznej informácie. Poskytnutie takejto nezáväznej informácie potom nie je spôsobilé porušiť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho základné právo na zákonného sudcu. Vo vzťahu k oznámeniu o neprípustnosti opravného prostriedku je zrejmé, že medzi týmto oznámením a dôvodmi sťažovateľa, ktorými argumentačne podložil svoju ústavnú sťažnosť (body 4 a 5 odôvodnenia tohto uznesenia), nie je žiadna

príčinná súvislosť. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. K požiadavke sťažovateľa, aby sa ústavný súd vyjadril k prípustnosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd poukazuje na § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon priznáva na ochranu jeho základných práv a slobôd. V danom prípade sa ústavný súd stotožňuje so záverom krajskej prokuratúry, že sťažovateľ skutočne vyčerpal všetky opravné prostriedky, ktoré mal k dispozícii, a preto jeho ústavná sťažnosť smerujúca proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry bola prípustná (aj keď v konečnom dôsledku zjavne neopodstatnená, pozn.).

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2019

Miroslav D U R I Š
predseda senátu